

קול תודה

עלון ההתחזקות החדשי בענייני השבת וההודאה לבורא עולם

מאמר של הודיה

לטעום ממעדני הגאולה

ישנה הלכה בשו"ע, שעד דורנו, הייתה הלכה חסרת מזל. רבים לא היו מודעים בכלל לקיומה, וגם אלו שידעו על קיומה לא הצליחו כל כך לקיימה. גדולי ישראל תמרו על עובדה זו, אבל לא עלה בידם לשנות את המצב. והנה בשנים האחרונות ההלכה זכתה להתעוררות ופרסום, ורבים רבים כבר משתדלים לקיימה.

נפסק בשולחן ערוך (או"ח נא, ט): **"מזמור לתודה יש לאומרה בנגינה, שכל השירות עתידות ליבטל חוץ ממזמור לתודה"**. הלכה מפורשת ללא חולק וללא מפקפק, וכבר התפלא בעל ה"פלא יועץ" (בספרו 'חסד לאלפים') והגרש"ז אויערבאך זצ"ל (הליכות שלמה), למה הלכה זו לא זכתה להתייחסות הראויה?

בשיר וקול תודה

מה המקור להלכה זו? מדוע דווקא את "מזמור לתודה" צריך לנגן? בספר "כל בו" מביא מקור לכך מהפסוק (תהלים קמ"ז) **"ענו לה' בתודה"**, כאשר המילה "ענו" פירושה שירה כמו **"ותען להם מרים"**, וכן בשירת הבאר **"עלי באר ענו לה"**. כמובא במדרש תנחומא (וירא, כב): **"אין וענתה' אלא שירה, שנאמר ענו לה' בתודה"**.

גם האדם המביא ביכורים, היה צריך לומר את ההודיה בקול רם ובנגינה, כמובא בספר "דרך אמונה" להגר"ח ק"שליט"א (פ"ג בכורים ה"ב) בציון ההלכה סקפ"ד) שכן כתוב **"וענית ואמרת"**.

ההודיה תמיד הולכת משולבת עם השמחה והשירה, ככתוב בפסוקי הנחמה בישעיהו (נ"א, ג'): **"כי נחם ה' ציון נחם כל חרבתיקה, וישם מדברה כעדן וערבתה כגן ה'".** ששון ושמחה ימצא בה, **תודה** [פרש"י: קול הודיה] **וקול זמרה"**. הרי ש"תודה וקול זמרה" צריכים להיות צמודים: המודה לה, עליו לזמר כדי לעורר את רגשי האהבה והשמחה בה.

קול ששון וקול שמחה

אמנם נראה בעז"ה, שיש מקור מיוחד לשיר דווקא את הפרק מזמור לתודה, יותר מכל פרק של הודיה:

המקור ממנו נלמד, שמזמור לתודה לא יבטל לעולם, הוא פסוק שכולם שרים רק את חלקו הראשון, אולם לא כל כך מודעים לחלקו השני, שהוא העיקר בפסוק: (ירמיהו לג, יא): **"כֹּה אָמַר ה' עוֹד יִשְׁמְעוּ... בְּעִיר יְהוּדָה וּבְחֻצוֹת יְרוּשָׁלַם... קוֹל שְׁשׁוֹן וְקוֹל שְׂמִיחָה קוֹל חֲתָן וְקוֹל כְּלֵה, קוֹל אֲמָרִים הוֹדוּ אֶת ה' צְבִי-אוֹת, כִּי טוֹב ה' כִּי לְעוֹלָם**

חסדו", קול אומרים הודו, הכוונה - ל"מזמור לתודה" (כמבואר באריכות בחוברת על מזמור לתודה - להשיג בעמדות), שנשיר אותו בששון ושמחה בגאולה השלמה בב"א. מבואר, ש"קול ששון וקול שמחה" הוא הקול האומר "הודו את ה'". מכאן מצווה מיוחדת לומר דווקא את "מזמור לתודה" בשמחה ובנגינה.

מטעמים של גאולה

אור הגאולה מלווה כולו בשמחת ההודיה לה, כמו שראינו בכל הפסוקים לעיל.

מובא בראשונים (כלבו סימן לז), על מה שאומרים בתפילת מוסף של שבת: **"טועמיה חיים זכו"**, שמצווה לטעום תבשילו שבת בערב שבת, כדי לתקנם כהוגן וכדי שיהיו נאכלין לתאוה בשבת.

צדיקים היו אומרים, שהשבת היא המשל לגאולה ויום שישי נמשל לערב הגאולה. כשם שבערב שבת טועמים ממאכלי השבת כדי שיאכלו בשבת לתאבון, כך גם בערב הגאולה הקב"ה מטעימנו ממעדני הגאולה (ההודיה והשמחה) כבר בזמן הזה, כדי שיאכלו בשבת (בגאולה) לתאבון.

כך מובא בשם הרה"ק מהר"י מבעלז על לשון התפילה (לפני הקידוש) **"שתרחמיני עוד בגלותי לגאלני"**. לכאורה היה צריך לומר "לגאלני מגלותי" ולא "לגאלני בגלותי"? שהרי איך שייך לבקש שתהיה גאולה בתוך הגלות? ותירץ שטמונה כאן בקשה נסתרת נפלאה, שאף אם חלילה עדיין נגזר עלינו להשתהות עוד בגלות, בכל זאת אנו מבקשים שנרגיש כבר עתה, לפני הגאולה, מעט מהגאולה, מעין בחינת 'טועמיה' (היכל התפילה).

לפי זה ניתן להסביר למה אנו חווים דווקא בדורנו התעוררות כה גדולה בכל ענייני ההודיה לה' ובאמירת "מזמור לתודה" באופן הראוי, דבר שלא היה בכל הדורות. שכן בדורנו, כאשר אור הגאולה מתחיל להתנוצץ, אנחנו מתחילים להרגיש בעומק פנימיותנו את ה"תודה וקול זמרה" ואת ה"קול אומרים הודו את ה' צב-אות כי טוב ה' כי לעולם חסדו" של הגאולה.

הבה נתפוס את הניצוץ הזה ונלבה אותו, ונתאמץ להודות לה' בשמחה ובקול זמרה בכל כוחנו, אז יזכנו השי"ת בקרוב לראות בקיום חלקו הראשון של הפסוק "כי נחם ה' ציון נחם כל חרבתיקה... ששון ושמחה ימצא בה תודה וקול זמרה". אכ"ר.

פנינים של הודיה

כתב האלשיך הק' (דברים פרק כו): **"הנה ידוע כי עולם חסד יבנה (תהלים פט ג), כי מי הקדימו ויבראנו, ומה יקרו מעשינו לשלמפרע יהיה כדאי להבראות עלינו. כי הלא גם כל מעשינו פעל לנו, וגם שכרו אתו לעולם שכולו טוב וכולו ארוך, ומה ינכה על בריאת עולם ואשר יזוננו ויפרנסנו ואשר הוא גומלנו כל טוב. אמנם זה חסדו יתברך חפץ להיטיב, ולא יבקש מידינו, רק שנחזיק לו יתברך טובה ונכיר כי הוא אדון הכל והוא הטוב והמטיב לנו תמיד, ונברך ונהלל לו יתברך"**.

כשנפטר חתנו של המגיד מקו'ניץ שהיה אהוב וחביב עליו ביותר, סיפר המגיד בהספדו, על שני איכרים שהלכו פעם ברחוב ופגשו בילד קטן. אמר האחד לרעהו: **"בני הוא זה, והראיה שכאשר חייכתי לעברו החזיר לי בחיך"**.

דחה האיכר השני את הראיה ואמר, שכאשר אחד מחיך אל השני, זה עדיין אינו אומר שיש כאן אב ובן. הראיה תהיה קבילה, אמר, רק אם הילד יחיך אליך גם כאשר תכה אותו...

'רבונו של עולם! אמר המגיד' אף כשהנך מכה אותי, אני יודע את טובך ואת אהבתך אותי, ואני מודה לך, כי הלא אנו בניך ואתה אבינו, אנו צאנך ואתה רוענו'. (לחנך בשמחה, עמוד רפה)

כתב ה'לב שמחה' זצ"ל (וישב, תשד"מ): **"...צריך לימוד לכל אחד, שיזכור וישריש זאת בלבו, שכל מאי דעביד רחמא לטב עביד, ואף מה שנראה בעיניו כלא טוב, גם זה טוב עבורו, אלא שנסתרה דרכיו מאתנו כדי שנבטח בו ובישועתו..."**

מסופר, כי פעם הראה הרב אליהו דסלר זצ"ל לתלמידיו, דף לבן עם נקודה שחורה קטנה באמצעו. שאלם: **"מה אתם רואים על הדף?"**

וענו כולם כאחד: **"נקודה שחורה אנו רואים"**.

נענה להם הרב דסלר בחוכמתו: הרי לכם שאתם רואים את הנקודה השחורה, על אף שכל הדף כולו לבן - דעו כי זהו טבעם של בני אדם, לראות רק את הנקודה השחורה, את הרע, אף שאינו אלא נקודה קטנה שבקטנות, לעומת הלבן השולט בכל הדף. אמנם דרך הישר הוא, להסתכל על כל דרכי החיים בנקודה הטובה והלבן, ולהתבונן על רב הטובה שהקב"ה משפיע על האדם בכל עת ובכל שעה.

אם הבנים שמחה

עוד רעיון נפלא: חברי סיפר, שהוא לקח מחברת והתחיל להודות על הכלה הנפלאה, על האירוסין, על החתונה השמחה, ועוד ועוד... וכל זאת - עוד לפני שהתארס!

התלהבתי מאוד מהרעיון, והחלטתי ליישמו אף אני. לקחתי מחברת, ועם דמעות של התרגשות התחלתי להודות. הודיתי על העבר, על ההורים הטובים שחנכו אותי לאהבת התורה והמצוות, על החתונה המיוחדת שהיתה לי, על בת זוגתי היקרה, על הפרנסה, על הבריאות וכו'. וכך גם עברתי להודות על העתיד: תודה על הבן שתתן לנו (או על הבת, או על שניהם...), תודה על ההתרגשות הגדולה שתהיה, תודה שאנו יכולים לשמח את משפחתנו, תודה שהכל הולך כשורה ובקלות, תודה על הברית ועל פדיון הבן, תודה על הבריאות שלנו ושל ילדנו ועוד ועוד... כתבתי וכתבתי ולא יכולתי להפסיק. אחרי שחלפה **שעה שלמה**, סגרתי את המחברת בהרגשה חזקה של **בטחון מוחלט, שכחה הולך להיות** כי ה' הוא כל יכול. אם תאמינו או לא, בתאריך ט' אייר תשעט, תשעה חודשים לאחר מכן, נולד לנו בן זכר, ישתבח שמו. התודה לא פוסקת ולא תפסוק לעולם בע"ה. וה' יעזור שכל מי שמחכה לישועה יושע בקרוב ממש. שנזכה כולנו לקבל פני משיח בקרוב מתוך שמחה והודיה. ■

אשתי ואני היינו נשואים כבר ארבע שנים, ועדיין הבית ריק. מצפים לילדים. התפללנו, ציינו, קיוונו, עשינו את כל הסגולות שרק שמענו עליהן - אך עדיין לא נושענו.

בתאריך ח' תמוז התשע"ח הרגשתי שאני צריך לעשות איזושהי מסירות נפש. וכך האיר ה' בלב: במקום שאני עובד, ישנו בחור מצויין בן 23, שעדיין לא זכה למצוא את זיווגו. הבחור גם מכיר את "קול תודה", ומדי פעם היינו מחזקים זה את זה ב"חידושי-תודה". ניגשתי אליו והצעתי לו, שנתפלל זה על זה במשך ארבעים יום (בחינת "כל המתפלל על חברו נענה תחילה"), ובארבעים ימים האלה נאמר את פרק ק' (מזמור לתודה) ופרק ל'. החבר הסכים בשמחה. לא עבר שבוע, והבחור התארס! השמחה היתה כפולה ומכופלת. גם שמחנו בשמחתו, וגם שמחנו שהקב"ה שמע תפילתנו. אך בתוך תוכי חשבתי: 'מה איתי?...?' המשכנו את הסגולה עד יח' אב התשע"ח, וביום הארבעים הוספנו גם 'נשמת'. - ואצלי הישועה עדיין אינה באופק. עבר שבוע. חברי, אותו בחור שהתארס, פרסם את ישועתו בקו "קול תודה", וביקש ממני להתקשר ולשמע את סיפורו. חשבתי שהוא ודאי יספר שם על הסגולה של "כל המתפלל על חברו", התקשרתי, ומה הפתעתי לגלות שם

רגליים במתנה

ברצוני לשתף את קהל "קול תודה" בנס הגדול שעשה ה' עם בננו היקר. בננו בן החמש-עשרה היה צריך לעבור ניתוח מסובך בגב. ברוך ה', אכן הניתוח שארך כחמש שעות (!) עבר בהצלחה, מלווה בתפילות רבות. לאחר ההתאוששות, הגיע אח להעבירו מהכורסא למיטה, וביקש ממנו לעמוד על רגליו. בני ענה לו שאינו מצליח לעמוד. הוא אינו מרגיש את הרגליים. האח צבט את הרגליים, נענע חזק - אך לשווא. אין שום תחושה. הוא קרא לרופא תורן, שבדק, התייעץ עם הרופא המנתח מה לעשות, ולבסוף הודיע שצריך להכין חדר ניתוח חירום. יש לפרק שוב את עמוד השדרה ולראות מה קרה שנגרם שיתוק ברגליים.

בראותנו את המחזה המפחיד היינו בהלם גמור. באותם רגעים מפחידים הודעתי בקול שאם בע"ה ה' יעשה איתנו נס והרגליים יחזרו לתפקודם הרגיל ללא ניתוח חוזר - אני מבטיח לפרסם את הנס הגדול, לתת סכום גדול לצדקה ולומר "נשמת כל חי" בכוונה גדולה. הורידו את בני למיטה כדי להכינו לניתוח, הרופא יצא מן החדר, ופתאום - הבחנו שבני מזיז את רגליו מתחת לשמיכה. "הזז שוב את הרגליים!" אני קורא לעברו... - והוא מזיז! התחושה חזרה! הרגליים חזרו לתפקודם המלא. מיד לאחר שקרה הנס הודיתי לה' בדמעות "נשמת כל חי".

ברצוני לשתף את קהל "קול תודה" בנס הגדול שעשה ה' עם בננו היקר. בננו בן החמש-עשרה היה צריך לעבור ניתוח מסובך בגב. ברוך ה', אכן הניתוח שארך כחמש שעות (!) עבר בהצלחה, מלווה בתפילות רבות. לאחר ההתאוששות, הגיע אח להעבירו מהכורסא למיטה, וביקש ממנו לעמוד על רגליו. בני ענה לו שאינו מצליח לעמוד. הוא אינו מרגיש את הרגליים. האח צבט את הרגליים, נענע חזק - אך לשווא. אין שום תחושה. הוא קרא לרופא תורן, שבדק, התייעץ עם הרופא המנתח מה לעשות, ולבסוף הודיע שצריך להכין חדר ניתוח חירום. יש לפרק שוב את עמוד השדרה ולראות מה קרה שנגרם שיתוק ברגליים.

צירופים: יהושע וייסמן 054-8441131 | ניתן לתרום לארגון גם בקו הצדקה של קהילות: 073.2757000 (קוד 8856) וכן במכשירי קהילות בבתי הכנסת (בחיפוש: "לעולם אודך") כמו"כ ניתן לתרום בטל: 055.6789852

מתחברים לגאולה

כולנו מייחלים ומצפים לגאולה השלמה, הבה נצרף גם מעשים טובים! ארגון 'לעולם אודך' מזמין כל אחד ואחת להצטרף ל-40 יום של תודה. מל משתתף מקבל על עצמו לפחות דקה אחת של הודיה ביום, ובסמוך לזמן זה, מתפלל על חברו, שכן ההודיה היא עת רצון לקבלת התפילה (ספר סדר היום - שים שלום). במקביל, משתתף אחר יתפלל עליו, ואמרו חז"ל המתפלל על חברו נענה תחילה. בכך נזכה למצוות "ואהבת לרעך כמוך" ולהרבות אהבת חנינם שהיא כנגד שנתת חנינם, שבגללה נחרב המקדש. ניתן לקבל דפי הסבר על ההודיה, וכן פנקסי הודיה ודיסקים. בין המצטרפים עד ט"ו באב - תערך הגרלה על פרסים יקרי ערך.

לגברים : 055.6708883 | לנשים: 077.3137119 שלוחה 25

מוצרי ההודיה

מגנט "מזמור לתודה"
ברכת "אשר יצר" מבוארת
לשמיעת מוקדי ההפצה ברחבי הארץ:
079.5420539 שלוחה 22